

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

DUBEN 2010 *** ROČNÍK XI. *** ČÍSLO 4

Citát inspirující:

Myslím si, že kdyby se někdo snažil psát světově, nebudou se jeho knížky líbit ani doma. Ale když píše „ze svého hnízda a svým zobákem“, může to svět zajímat. Psát se má především upřímně, člověk se nemá nějak tvářit a na něco si hrát.

Václav Čtvrtek

**Vracejí se
postávačky u náhrobků
křísitelky knotů a váz
smutněnky nesmířené i ztišené
čekanky na ozvěnu se steskem na čele
- znovu a znovu jim vítr krade plamen
rozsype zápalky a zhoufuje do neznámých písmen**

**Takoví budeme:
pisatelé deníků na čtyři stěny domovů
listonoši nedoručitelných zpráv
o starost okradení objímači mramorů
neúspěšní rušitelé hrobového ticha**

**I z nás se stanou
bezmocní ometači hrobů**

**Na rubu listů z kamene
najdete jednu vzkaz:
Náš popel trávě a zemi
vy, tolik nám podobní
hazarděři s časem**

DRAGA ZLATNÍKOVÁ

SLOVO K 20.VÝROČÍ LiSu „PROČ JEŠTĚ DNES SPOLEK?“

Dvacet let je v lidském životě jedna generace, nakonec dnes k nám přicházejí mladí autoři či autorky, kteří v době vzniku spolku ještě nechodili do školy, ale spolek je živý organismus, v jeho fungování nastává řada vývojových změn, lidé přicházejí a odcházejí, mění se i pohledy na řadu věcí, rozvíjí se technika. Jestliže jsme na počátku činnosti chtěli prostřednictvím spolku získávat informace, scházet se s lidmi od literatury a v neposlední řadě společně vytvářet možnost publikování ve sbornících, tak po dvaceti letech se situace změnila. S rozvojem techniky (kopírky, tiskárny, internet) není dnes problém připravit si k vydání třeba sbírku poezie a vydat ji v samizdatu během pár dnů či týdnů. Informace o soutěžích, dalších aktivitách nebo třeba přímo publikování na internetových literárních portálech to je už dneska naprostá samozřejmost. Spíš mně dneska připadá, že se v té záplavě nových informací jen málokdo orientuje, že kvantita nahrazuje kvalitu.

Tak proč ještě existuje literární spolek?

Především proto, že díky Knihovně Václava Čtvrťka mají zájemci o literaturu možnost setkávat se s lidmi stejných zájmů, vyměňovat si svoje zkušenosti se psaním, ale třeba i s publikováním či vydáváním své tvorby. Ale především u těch, kteří LiS navštěvují delší dobu, zde vzniká potřeba setkávat se. Prožili jsme spolu řadu let, na různých čteních, vystoupeních či stmeláčích a snad se nemýlím, když napíši, že jsme taková jedna velká rodina, kde jednomu není lhostejný osud toho druhého.

Navíc spolek dopomohl řadě autorů ke kontaktům, přes které se dobrali ve vlastní tvorbě ke zdokonalování se a k vydání svých vlastních publikací, vlastních autorských čtení či vystoupení. Vyrostla jedna generace autorů a v literatuře, nejen regionální, má svoje jméno.

Jestliže před dvaceti lety jsme stáli skromně v koutku, dnes o Literárním spolku LiS při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně vědí po celé republice, dokonce i na Slovensku, Polsku a Maďarsku. Ano, tam všude máme literární přátele, které zveme na Jičínské poetické jaro, jezdíme do jejich klubů a přiznám se, že je mi hřejivě u srdce, když zjišťuji, že LiS patří k jednomu z neaktivnějších spolků v České republice.

Pochopitelně se nám nesnilo v počátcích ani o internetových prezentacích, ale třeba ani o vydávání vlastních časopisů. Získali jsme

řadu ocenění na literárních soutěžích, účinkovali na Šrámkově Sobotce, v Praze a řadě okolních měst.

Pochopitelně, že i LiS prošel krizemi, řešili jsme i různé názorové neshody, někteří autoři odešli, nenašli ve spolku to, co očekávali, ale všechny tyto rozmíšky LiS přečkal. Ani u příležitosti 20. výročí spolku nejsme bez problémů, neboť se povážlivě zvyšuje věk členů. Aktivní členská základna není rozsáhlá a některé navržené projekty se prostě nepodařilo zrealizovat. Přes všechny tyto problémy má podle mého názoru spolek šanci a právo na další existenci.

Velký dík patří Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně za všestrannou podporu, což v řadě míst není samozřejmostí, jak se o tom při našich cestách přesvědčujeme. Poděkování patří i bývalé ředitelce knihovny Lidmile Košťálové za její ochotu pomáhat nám.

Stále mám v paměti ten okamžik, kdy jsme se v dubnu 1990 poprvé sešli, tehdy o dvacet let mladší, plni elánu a ideálů. Z těch původních nás zůstalo už jen několik, ale je dobře, že se našli další, kteří s osudem původního kroužku či dnešního spolku spojili svoje životy. Dnes jsme zkušenější, snad i moudřejší, ale především máme stále rádi literaturu.

Přiznám se, že LiS je tak trochu něco jako moje dítě, občas se na něj zlobím, ale nikdy nezapomenu na jeho první krůčky, nesmělá první slůvka, první almanachy.

Prožil jsem s LiSem a literaturou příjemné chvíle, především nezapomenutelný májový Jičín 2007. Krásně mně bylo i na té "štaflové poště", kdy jsem si v řadě repríz zahrál Vladimíra Vaška alias Petra Bezruče. Ale těch okamžiků, např. posezení u piva po našich vystoupeních, naše první cesta do slovenského Martinu, nekonečná hodnocení tvorby nebo půlnoční veselí na chatě v Turčianském Jaseně ve společnosti slovenských přátel či nezapomenuté stmeláče u Prochora, debaty a přípravy na různá čtení či vystoupení nebo jenom příjemná atmosféra schůzek. To všechno je pro mě LiS.

Možná moje ohlédnutí za dvaceti lety činnosti spolku je spíš výčtem akcí, úspěchů, ale jak do textu zakomponovat i tu příjemnou atmosféru, potřebu setkávání a neformální kamarádství či přátelství na celý život.

Přál bych spolku i hodně nových stejně zapálených lidí pro věc, aby, až ta naše generace bude vystřídána novou mladou krví, byl jičínský spolek stále aktivní a přinášel lidem uspokojení a naději, že v "literárním spolkovém objemí" bude lidem krásně.

Přál bych LiSu, aby pokračoval ve své cestě a napsal ještě hodně krásných kapitol do své knihy, kterou začal psát před dvaceti lety na jaře 1990.

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Ve vlastivědném sborníku Českého ráje a Podještědí „Od Ještěda k Troskám“ (1/2010, vyšlo březen 2010) je v úvodu báseň Josefa Jindry „Česká zvonička“ a další pokračování rozsáhlejší práce Josefa Jindry a Hany Runčikové „Zvonice, zvon a kostel v Oseku“.

- Václav Franc představil společně se Zorou Šimůnkovou ve středu 10.března 2010 v Knihovně Václava čtvrťka v Jičíně knihu Hospodská byla jako ideální manžel. V rámci programu zahrálo Řehečské kvarteto, jehož členkou je mimo jiné Dana Beranová. O akci přinesly zprávy regionální noviny (Jičínský deník, 15.března 2010, autor Bohumír Procházka „Povídkovou knihu psali Zorka Šimůnková a Václav Franc společně“, Nové Noviny, 19.března 2010, foto s popiskou Jiřího Němečka „O nové knize“).

- Vedle Václava France, který získal 3.cenu na soutěži Na vlnách modrého delfína v Plzni (psal jsem již v minulém čísle Kobry), získal na stejné soutěži Bohumír Procházka čestné uznání.

- Václav Franc vystoupil na autorském čtení v Sobotce (pátek 12.března 2010) a v Pecce (středa 17.března 2010). O akci v Pecce informoval Jičínský deník (24.března2010), a to článkem peckovského knihovníka Petra Pavla „Zubař bavil v knihovně Peckováky“.

- Bohumír Procházka a Hana Runčiková vystoupili ve středu 31.března 2010 v Lázních Bělohradě s programem věnovaným Josefu Váchalovi a Josefu Kocourkovi „Zapadlí umělci?“

- Václav Franc získal na 6.ročníku literární soutěže „Hlinecký hrneček“ 2.cenu v kategorii dospělých autorů za povídku „Z praděděčků žádný dnes“. Ve středu 31.března se zúčastnil čtení vítězných prací v Městské knihovně v Hlinsku.

- Václav Franc vystoupil společně s Řehečským kvartetem v Domě seniorů v Jičíně v pátek 2.dubna 2010 s ukázkou programu, který připravil na 9.ročník Řehečské slepice (koná se v sobotu 10.dubna 2010 ve 13:30 hodin v jičínské knihovně).

Václav

ZÁPIS ZE SCHŮZKY LiSU – STŘEDA 10. BŘEZNA 2010

Schůzka se konala v Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně, v hudebním oddělení, ve středu 10. února 2010 od 17 hodin. Před akcí Václava France a Zory Šimůnkové Hospodská byla jako ideální manžel.

Přítomní: Žantovský, Veselý, Teslík, Procházka, Benešová, Pluhařová, Franc, Jebavá . Dále dva noví zájemci o členství: Petr Gláser a Zdenka Lebedová – Gláserová.

1) Vystoupení k 20.výročí LiSu se uskuteční 21.dubna 2010 v 18 hodin, scénář a návrh plakátu připraví Franc. Ostatní si připraví krátké vystoupení (maximálně dvě básně či úryvek textu polovina strany A4). Vše bude doladěno před akcí, sraz v 17 hodin.

2) Výstava k 20.výročí LiSu bude zahájena v knihovně na počátku května. Přípravu výstavy zajistí pracovnice knihovny, takže členové pouze dodají potřebné materiály k historii LiSu.

3) Sborník k výročí LiSu by měl být vydán v květnu 2010, Franc dodal Žantovskému text, nyní probíhá korektura, Benešová zjišťuje nejvýhodnější tiskárnu.

4) Řehečská slepice se koná v knihovně v sobotu 10.dubna 2010 v 13:30 hodin! Všichni zve Franc.

5) Prochor má vlastní čtení v Lázních Bělohradě, kde vystoupí i Hana Runčíková, akce se koná 31.března 2010 pod názvem Zapadlí umělci? (povídání i Josefu Váchalovi a Josefu Kocourkovi).

6) Na schůzce se představili zájemci o členství v LiSu: Petr Gláser a Zdenka Lebedová-Gláserová, oba žijí v Drahorazi u Kopidlna, Petr je restaurátor a Zdenka pracuje v SOKA v Jičíně, mimochodem zpívá ve sboru. Oba kromě odborných článků, dosud nepublikovali. Doufáme, že na některé z dalších schůzek, nám představí vlastní tvorbu.

Příští schůzka ve středu 21.dubna v 17 hodin!

Zapsal Václav

TŘI OTÁZKY PRO JANU BENEŠOVOU A BOHUMÍRA PROCHÁZKU – ZAKLÁDAJÍCÍ ČLENY LiSU

1) Co si pamatujete z ustavující schůzky tehdy ještě literárního kroužku?

Jana Benešová (=Jana): Vše vyprovokovala moje zkušenost s autory z literární soutěže Šrámkovy Sobotky. Návrh na jakési setkávání vyslovil Prochor už asi v roce 1988. Po nástupu do knihovny jsem si na něj vzpomněla a napsala článek do novin, a pak se zatajeným dechem čekala, zda a kdo se objeví. Byla jsem mile překvapená a potěšená, že něco pěkného začíná. Stále si to dobře vybavuji

Bohumír Procházka (=Prochor): Nic. Až budeš tak starý jako já, taky si třeba nebudeš nic pamatovat. Jen se mi vybavují někteří lidé. Mírek Harcuba, pan Paťka, Jana Hofmanová. Možná že oni nebyli na té úplně první schůzi. Ale ke kroužku mi patří.

2) Představovali jste si, že LiS se dožije 20. narozenin?

Jana: O tom jsem vůbec neuvažovala. Zpočátku jsem byla především nadšená, že jsem se dostala do společnosti příjemných, inteligentních lidí, kteří se zajímají o literaturu a kulturu.

Prochor: Asi tě zklamou podruhé - tehdy jsem si nic nepředstavoval. O budoucnosti jsem neuvažoval. Řešili jsme otázky dneška, vlastně tehdejška. Ale jaké ty otázky byly, ani to si nepamatuju. Co si pamatuju, že byly v LiSu vždycky pěkný holky.

3) Stálo těch 20 let života na hromádce s LiSem za to?

Jana: Určitě. I když mě některé záležitosti určitě zamrzely, převažuje to pozitivní. Dokázali jsme toho hodně. Úžasný pocit jsme měla třeba po skončení posledního Jičínského poetického jara.

Prochor: Jistě, viz předcházející odpověď. Líbilo se mi, kolik zajímavých lidí jsem v LiSu poznal. Byli a jsou tak různorodí ... věkově, názorově, autorsky, vzhledově Za největší lisáckou úžasnost považuji to, jakou při té různosti cítíme sounáležitost. Jak o sebe stojíme, jak jsme rádi když se můžeme sejit.

Máme za sebou, zejména v poslední době, i dost společných úspěšných akcí. I to je důkazem, že 20 let nebylo marných.

Ptal se Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Skleněný pokoj Simon Mawer (Kniha Zlín)

Je pro nás vlastence lichotivé, když uznávaný cizí autor, v tomto případě Angličan, napíše knihu z českého prostředí. Za téma si zvolil události kolem vzniku a následujícího osudu vily Tugendhat v Brně. V románu se ovšem o vile Tugendhat nemluví i její majitelé a architekt jsou skryti pod jinými jmény.

Na osudu fiktivní židovské rodiny Landauerových, majitelů moderní vily, jsou vykresleny události nástupu fašismu v Evropě, průběh války a pak bolševická éra v našich zemích. Vila měnila své majitele a sloužila nejrozličnějším účelům, za nacistů dost bizarnímu antropologickému vědeckému ústavu. Kladem knihy je, dle mého, přiblížení myšlenek architekta o architektuře, když knihu čtete, máte chuť jet se na vilu podívat. Pozitivní na knize je i připomenutí toho, co to byl fašismus, jaké zvrhlosti produkoval německý národ, který je dnes lokomotivou EU ! Pochopitelně bolševici z tohoto historického ohlédnutí nevycházejí o moc lépe.

Slabinou románu je nesnesitelná lehkost manipulace s náhodou. Autor posunuje osoby po šachovnici příběhu s naprostým přehlížením toho, co unese náhoda v románu. Taký hůře stravitelná je situace, kdy milenka pana Landauera s jejich společnou dcerkou se stávají součástí Landauerovy rodiny a spolu s paní Landauerovou a jejich dětmi tvoří jednu velkou rodinu.

Knihu mohu doporučit, je to poutavě napsáno. Když se Vám to nebude líbit, napište si lepší!

PeVes

ČAJ č. 43 – KAMENNÁ HOLKA

Dubnové číslo ČAJe je slavnostní, neboť LiS v tomto měsíci oslaví 20.výročí vzniku spolku. Hostem je tentokrát „Kamenná holka“, která se stala inspirací pro autorky a autory ze spolku. Každý po svém se k problematice tajemné neznámé vyjádřil a je na vás, abyste posoudili, jak se jim to podařilo.

Nechť se oslavy vydaří a jsem rád, že ČAJ může být opět u toho.

Václav

PÍŠÍČÍ KADEŘNICE

Alena BARTOŇOVÁ

- **RANNÍ ROSA V KOPŘIVÁCH ANEB
JAK SE CHODÍ NA KEJVÁKY,**
- **RANNÍ ROSA V KOPŘIVÁCH ANEB
CO BY BYLO KDYBY...**

(obě knihy vydala autorka vlastním nákladem)

Na pultech našich knihkupectví objevíte řadu knih známých celebrit, herců, zpěváků, prostě VIP osobností. Dokonce se můžete setkat i s písíčí zubařem, ale o kadeřnici, která si ve volném čase, odskočí od zkrášlování svých zákaznic, aby napsala svoje postřehy a zážitky, to jsem dosud neslyšel.

Jenže v roce 2009 získala v Řehečské slepici ocenění práce Ať žijí trapasy, kterou poslala Alena Bartoňová, kadeřnice z Jilemnice. Humorná povídka nebyla pouze nějakým osamělým pokusem autorky, neboť ta vydala svoji první knihu již v roce 2008.

Bartoňová v ní zachytila svoje počátky v učení, zajímavé kolegyně, ale i řadu příběhů, které slyšela od svých zákaznic. Nevyhnula se ani historkám ze soukromého života, vášni v houbaření, příhodám z cestování a dalším vtípným momentům á la co život dal a vzal.

Vzhledem k tomu, že má Alena Bartoňová spousta námětů, vydala na podzim 2009 druhé pokračování a netají se tím, že by chtěla vydat i třetí díl kadeřnické trilogie. Měl jsem to štěstí, že jsem byl do Jilemnice pozván jako jeden z kmotrů při křtu druhé knihy jilemnické autorky (společně s Jiřinou Bohdalovou). Příjemná atmosféra, řada přátel a veselého vyprávění, to byla ona páteční pohodová nálada. A stejně působí i knížky Aleny Bartoňové, prostě pohodově. Třeba jak takový dárek – projížďka na koni, může i tak statečného člověka, jakým bezesporu autorka je, „potěšit“.

Autorka píše blízce obyčejnému člověku, její příběhy mají šťávu a prýští z nich život, hlavní hrdinové jsou lidé z masa a kostí, se všedními starostmi, jen nazíraní pohledem všímavé pozorovatelky, proto si myslím, že mají i spousty spokojených čtenářů. Mezi ně se i já řadím.

A ještě jedna zajímavost. Alena Bartoňová je mimořádně vitální žena, na křtu knihy se někteří divili, co všechno stihne. Nakonec v druhé knížce popisuje třeba i svoje cukrářské schopnosti při pečení netradičních dortů na svatbu. A nejen že stihne psát knížky, ale dokonce si je ilustruje sama. Její kresby jsou zdařilé a příjemně doplňují celou publikaci.

Co popřát Aleně Bartoňové závěrem? Ať jí vydrží nezměrný životní optimismus a všechny její „vášně“ zvládá se stejnou noblesou jako psát svoje knihy, jejichž počet bude zcela jistě dál zdárně narůstat!

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Markus ORTHS – POKOJSKÁ

Vydalo nakladatelství Kniha Zlín v roce 2009

Markus Orths (1969) předkládá čtenáři zajímavou novelu ze života uklízečky Lynn Zapatkové, která se jen těžko orientuje ve svém životě, hledá východiska, ale vrchol života spatřuje ve svérázné činnosti. Nejraději totiž v pokojích, kde uklízí, zaleze pod postel a v úkrytu prožívá noci s obyvateli pokojů, aby mohla sdílet osudy jiných lidí.

Z jedné noci pod postelí získá přítelkyni Chiaru, prožívá s ní lesbický vztah a doufá, že s novou kamarádkou prožije i něco víc, třeba společnou dovolenou, jenže všechno je nakonec jinak.

Lynn získává řadu informací a snaží se zasáhnout do života lidí, které sleduje ze svého úkrytu, ale nakonec nemá dostatek odvahy jako v případě Ludwiga a Sylvie.

Problémy s komunikací s vlastní matkou má Lynn delší dobu, nakonec za matkou odjíždí, ale ani doma není schopna upustit od své zvláštní úchyvky.

Nemyslím si, že by se jednalo o humoristický román, jak se píše na záložce, ale v každém případě je novela zajímavá a nutí k zamyšlení, co vlastně má v lidském životě smysl, co je ještě možno považovat za normu a co už tuto hranici překračuje. Jaký smysl má klást si otázku: Co tomu řeknou lidi?

A přece jenom po něčem Lynn touží nejvíc, autor to vyjadřuje na straně 86, viz cituji: „ ... ***přála bych si, aby jednou někdo ležel pod mou postelí, aby jednou někdo naslouchal mému životu.***“

Markus Orths získal za knihu Pokojská cenu Telecomu Austria.

Václav

OHLÉDNUTÍ ZA NĚKTERÝMI ČLENY LISU

V tomto dnešním výročním ohlédnutí, bych rád připomněl jména některých autorů, kteří šli chvíli s LiSem, nebo jen na moment nakoukli, ale jsou zachyceni v mém přehledu členů.

Jedním ze zakládajících osmičky byl **Jan FILIP**, autor který se vlastně po pár počátečních schůzkách s tehdy ještě kroužku vytratil. Moc toho o něm nevíme, snad jen to, že je zachycen na nejstarší fotografii spolku při besedě s paní Marií Kubátovou.

Další zakládající členkou byla **Vladka MATĚJKOVÁ**, dnešní redaktorka Českého rozhlasu Hradec Králové, která se později věnovala především své nové profesi v rozhlase.

Nad'a BALIHAROVÁ, další zakládající členka, žije v Miletíně a v současnosti se věnuje své původní profesi zdravotní sestry, resp. je lektorkou přípravy na porod a rodičovství (tzv.dula, viz <http://dula.kvalitne.cz/online/>). Nedávno jsem se s ní potkal, takže mi sdělila, že její dcera **Kateřina BALIHAROVÁ**, také naše bývalá členka, ale ne zakládající, žije kdesi v Anglii.

Nesmím zapomenout i na krátkou epizodu v historii spolku, kterou se zapsala pozdější redaktorka České televize **Veronika SEDLÁČKOVÁ**, se kterou jsme se po letech sešli na besedě v Jičíně.

A vedle trojice zakládajících členů, který vydrželi do dnešních dnů (Benešová, Procházka, Franc) musím vzpomenout na dva zbývající zakládající členy, kteří už bohužel nejsou mezi námi: **Miroslav HARCUBA** zemřel v roce 1993 a **Jana HOFMANOVÁ** v roce 2002.

Na prvním sborníku POD VALDICKOU BRANOU externě spolupracovali turnovský autor **Martin TŮMA**, který studoval v Jičíně na průmyslovce, bývalá libáňská starostka **Milada ZUBATÁ** a **MUDr. Vladimír KRÁTKÝ**, primář interního oddělení jičínské nemocnice, který zemřel v roce 2002.

V průběhu první poloviny 90.let 20.století patřili mezi členy další výrazní literáti jako **Jiří PATKA**, jičínský autor, který zemřel v roce 1996. **Michal BŘEŇ** byl zastoupen především v druhém almanachu Kroky a klopýtání (významně se na něm podílel), vím o něm jen to, že se přestěhoval do Hradce Králové. Stejně tak se do Hradce Králové přestěhovala i nadějná básnířka **Eva KOTYZOVÁ** (původně Hellerová).

Pokud bych chtěl vyjmenovat ty členy, kteří přišli do spolku ještě v 90. letech, ale už dnes nejsou našimi členy, tak musím vzpomenout na **Zdeňka ŽEMLIČKU**, úspěšného autora knížek žánru fantasy, žijícího v Jičíně. V jičínském Domě seniorů občas potkávám i básníka a dlouholetého bývalého člena spolku **Pavla ZEMANA**.

Nechci taky vyjmenovávat současné členy nebo ty, kteří se spolkem spolupracovali ještě v nedávné době, ale přece jen ještě připomenu několik jmen. Tak především **Kamil FOUSEK**, byl autor postižený, pohybující se na vozíčku, žije v Českém Krumlově a do Železnice jezdil na léčebné pobyty. Jsem rád, že jsem mu mohl být nápomocen při vydání sbírky Masky.

Spolkem prošel i **Lukáš BABORÁK** v době svých studií na Vyšší odborné škole v Jičíně, básník z Horních Stakor u Mladé Boleslavi. Další osobností byla **Renáta ŠTASTNÁ** (původně Kotlářová), která se podílela na sborníku Striptýz duše, dnes žije ve Stanečnicích. A ještě poslední jméno, všestranný organizátor a vesnický kantor, **Pavel VYDRA**, který působil ve Všeni u Turnova, kam nás pozval i na besedu s Jiřím Žáčkem.

Ne, nenajdete tu všechna jména, ale myslím si, že zcela vyčerpávající seznam můžete najít na našich internetových stránkách. Chtěl jsem jen u příležitosti výročí LiSu připomenout pozapomenuté tváře těm, kteří ještě pamatují a seznámit ty, kteří pamatovat nemůžou.

Václav

ALMANACHY LISU A VYDAVATELSKÁ ČINNOST

Za dvacet let činnosti spolku se podařilo vydat 6 almanachů. Kromě toho vycházely i drobné publikace v nákladu do 50 kusů v edici Profily (k dnešnímu dni 9 titulů) a v edici Dětem (Pohádky od kašny a Pohádky od kašny 2). V roce 2005 vyšel sborník 15 let LiSu a u příležitosti 1. Jičínského poetického jara v roce 2004 vyšel sborník ze setkání literárních sdružení z Česka a Slovenska.

Od listopadu 2000 vychází měsíčník KOBRA (Kulturní občasník regionálních autorů) a od října 2002 ČAJ (Časopis autorů Jičínska).

Přehled vydaných almanachů:

- 1) Pod Valdickou branou (1992)
- 2) Kroky a klopýtání (1994)
- 3) Mýma očima (1997)
- 4) Deset let (2000)
- 5) Striptýz duše (2001)
- 6) Sedm střípků duhy (2008)

Václav

Literární spolek LiS při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně a Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně si Vás dovolují pozvat na

3. JIČÍNSKÉ POETICKÉ JARO

setkání literárních klubů a spolků v Jičíně, které se uskuteční
ve dnech 21. - 23. května 2010.

Akce se koná pod záštitou europoslance ing. Olřicha Vlasáka a místopředsedy Senátu PČR MVDr. Jiřřho Lišky.

Program setkání:

Pátek 21. května

15:00 - 17:00 Prezentace účastníků, ubytování atp.

17:00 - 17:10 Zahájení setkání, vystoupení ing. Vlasáka a MVDr. Lišky

17:10 - 17:40 LiS se představuje (Benešová, Franc)

17:40 - 18:00 Přednáška ing. Tekverka o Prachovských skalách

18:00 - 18:30 Historie literárních setkávání (vystoupení hostů ze Slovenska, Polska a Mařarska a zástupce Obec spisovatelů)

18:30 - 19:00 přestávka, event. ubytování

19:00 Večeře (zajistí pořadatel)

21:00 Představení všech účastníků, volná zábava

Sobota 22.května

8:00 - 8:45 Snídaně (zajistí pořadatel)

9:00 - 9:45 Oficiální zahájení (Benešová, Franc), zástupci všech zúčastněných zemí

9:45 - 10:45 Představení odpoledního programu a určení čtení:

Prachovské skály (Procházka)

10:45 - 12:15 Přestávka na oběd (hradí si účastníci sami)

12:30 Odjezd autobusu od knihovny do Prachovských skal

13:00 - 17:00 Prohlídka Prachovských skal, recitace

17:00 - 17:30 Návrat do Jičína

18:00 Oficiální zakončení setkání v restauraci Lucie v Jičíně, přípitek - předání štafety na Slovensko, neformální posezení při víně

Neděle 23.května

8:30 - 9:30 Snídaně (zajistí pořadatel)

Volný program, prohlídka města, např. výstup na Valdickou bránu (s Francem)- Odjezd

Na setkání s Vámi se těší:

Za Knihovnu Václava Čtvrtka v Jičíně: ředitelka Mgr. Jana Benešová,
Denisova ulice 400, 506 01 Jičín (benesova@knihovna.jicin.cz), tel.
493532833.

Za literární spolek LiS: Dr. Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová
Paka (francovi@furanp.eu),

Akci formou grantu podpořil Městský úřad Jičín.
Sponzor: Perseus a.s. Běchary

Informace pro účastníky:

Ubytování je zajištěno v ubytovně TJ Jičín, nelze spát v knihovně ve spacáku!

Stravování

- snídaně (So a Ne) zajistí pořadatel
- obědy (So, popř. Ne) na účastnících
- večeře (v Pá zajistí pořadatel), ostatní hradí účastníci
(v průběhu akce zdarma čaj a káva, popř. drobné občerstvení)

Sobotní program ve skalách - vhodné sportovní oblečení, především obuv.

Vhodné přinést vlastní knížky, brožurky, časopisy k nahlédnutí i popř. k prodeji, výměně atp.

Poslat spolu s přihláškou ukázkou vlastní tvorby (max. jedna strana A 4 - dvě básně, 25 řádků textu), event. vyjde v našich tiskovinách (ČAJ, Kobra) - nutno poslat **nejpozději do 10.dubna 2010**

Změna programu vyhrazena, v případě nepříznivého počasí v sobotu 22.května 2010 náhradní program v Jičíně!

Upozornění pro účastníky a ostatní zájemce:

Z organizačních důvodů potřebujeme, abyste potvrdili vaši účast **nejpozději do 18.dubna 2010**, a to buď na tento mail: francovi@furanp.eu nebo na adresu Václava France, K Hájků 1724, 50901 Nová Paka.

Ubytovací kapacity nejsou zatím zcela vyčerpány, takže pokud by měl zájem o účast někdo další, necht' se urychleně ozve. Po zaplnění ubytování, se další účastníci sice mohou setkání zúčastnit, ale není v našich silách jim zajistit ubytování.

Václav

Edice Profily – DOMÁCÍ MAZLÍČCI

Po lednovém vydání „Povídání o Kačence“ Bohumíra Procházky vyšla v dubnu v obnovené edici Profily jako svazek číslo 9 knížečka trojice autorů LiSu „Domácí mazlíčci“. Najdete v ní tři povídky, ve kterých se jejich autoři, Josef Jindra, Ilona Pluhařová a Václav Franc, podívali netradičně na problematiku našich čtyřnohých kamarádů.

Zatímco v povídce „Náš přítel Alf“ Josef Jindra líčí, jak mu byl svěřen do péče šedesátikilový Leonberger, Václav Franc v povídce „Zvláštní kocour Ferda“ odhaluje převtělení známého českého spisovatele do jejich morovatého kocourka Ferdy. Ilona Pluhařová potom v povídce „Zápisník zlatého retrívra“, mimochodem oceněné na Řehečské slepici 2010, vstupuje do kůže zlatého retrívra Majdy, aby se podívala na svět lidí psíma očima.

Trojice úsměvných povídek prostě nezklame žádného příznivce „Domácích mazlíčků“.

Doufám, že se obnovená edice Profily dočká v letošním roce ještě dalších přírůstků.

Václav

Literární spolek při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně
slaví 20.výročí založení.

U příležitosti tohoto výročí pořádá ve

středu 21.dubna 2010

vzpomínkový pořad

LiSu je dvacet

Přijďte do jičínské knihovny slavit a vzpomínat
na počátky spolku regionálních autorů,
který za dvě desetiletí vstoupil do povědomí literátů
v České republice, Slovensku,
Polsku a Maďarsku.

Akce se koná v hudebním sálku knihovny,
začátek v 18 hodin!

Deset kilo kultury – J. Váchal, J. Kocourek

Sbalil jsem promítačku, počítač, raději i knížku a papíry. Musel jsem z pod postele vytáhnout velkej bágl, aby se vešlo. Deset kilo kultury. Národní buditel. Pan autobusák netušil, co mezi Jičínem a LB veze.

Hanča přišla s kytarou i s tím svým uhrančivým pohledem po kterém vždycky zapomenu jak se jmenuju. Ve velkém sále jsme propojili techniku, stáhli rolety a zjistili, že nevidíme ani sebe, ani do papírů. Tak Honza přinesl lampu. A pivo. Václav (pan spisovatel Franc) by z nás měl radost, před představením se podle něj vždycky má pít pivo. Obrázky chválabohu skákaly na plátně na jedno cvaknutí. Akorát, že já jsem nemohl najít brejle.

Hanča měla svůj text pečlivě připravený, ona četla výklad, já ukázky z deníku, knížek. Mezi tím pár tónů na harmoniku (já), nebo kytaru (H). K tomu obrázky ze života Josefa Kocourka. Akorát, že jsem ty brejle opravdu nenašel. Tak jsem si ty papíry dal k lampě blízko a každé druhé slovo přečetl. To první jsem si dovymyslel.

Když jsem přišel na řadu já s Josefem Váchalem, bylo to horší. Jednak ten můj text byl poněkud neuspořádaný a jednak jsem se ho moc nedržel. A tak Hanča zběsile listovala, ale byla statečná a i dosti úspěšná. Jedna paní z publika mne občas opravila. No jo. Při mé stařecké důkladnosti měl bych být poněkud důkladnější. Šlo o barák a Mackův statek.

Když jsme skončili, tak lidi zatleskali. Protože nejsem kabaretní umělec, nepoznal jsem, jaký to byl potlesk. Tleská se přece vždycky. I některým politikům. Brejle byly tam, kde mají být – ve futrálu. Anna Macková kdysi Váchalovi napsala, že je „Starej a blbej.“

Balili jsme rychle, ve 20:50 jel vlak.

proChor

Deníkový záznam B. Procházky o programu „Zapadlí umělci?“ Který měl spolu s Hanou Runčíkovou dne 31. 3. 2010 v kulturním sále Anenských slatinných lázní v Lázních Bělohrad. Pořad byl o životě studeňanského malíře, dřevorytce Josefa Váchala a novopackého spisovatele Josefa Kocourka.

První dochovaná fotografie z historie LiSu: Beseda s Marií Kubátovou (16.května 1990). Poznáváte je? Zleva členové Jana Benešová, Jan Filip, Bohumír Procházka, Naďa Baliharová a Vladka Matějková.
Foto: Archiv Václava France

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 11. Číslo 4. Duben 2010.

(5. dubna 2010)
www.ikobra.cz